

Burcea Ștefania
cls a 9 a F
Prof. Coordonator Dragnea Adrian

Secrete

Sunt doar un stoic mizantropic,
Avea umbră de emoții.
Un singur chip cu iz utopic,
Doar un poet cu locomoții.

Zadarnică mi-este umblarea
Prin lumea bună doar de sfadă.
Utilă mi-e doar înșirarea
Versetelor fără de coadă.

Secretele tot îmi sunt grele,
Chiar și transpuse-n fantezii,
Căci dintre toate ale mele
Doar unele sunt poezii.

Nume și prenume: Ionescu Tatiana Elena
Instituția de învățământ: Colegiul Național „Anastasescu”
Clasa a IX-a B Mate-Info
Profesor îndrumător: Iliescu Eliza
Număr de telefon elev: +40 731 786 861
Județul: Teleorman
Localitate: Roșiori de Vede

Oglinda strămoșilor

Mă privesc în oglindă,
Și văd mai mult decât chipul meu.
Văd obrajii arși de soare ai bunicului,
Privirea blândă a mamei,
Și firul de încăpățănare al tatălui.
Port în mine răsetele fraților,
Poveștile din nopțile de iarnă,
Și cântecele pe care nu le-am uitat niciodată.
Eu nu sunt doar un nume pe un act,
Ci un mozaic de glasuri,
Pași și amintiri.
Sunt copilul timpului trecut
Și puntea către ceea ce voi fi.
Îmi port strămoșii în piept,
Iar ei îmi șoptesc la fiecare răscruce: „Ești ceea ce ești!”

Pământul ce mă strigă

Mă strigă vântul pe numele vechi,
Ce-l poartă dealul peste hotare,
Îmi spun străbunii că-s din ei,
Că sunt sămânță, chiar roditoare.

Îmi curge prin vine un râu de povești,
Cu doruri, cu visuri, cu viscol și ploi,
Sunt toate în mine, nu vreau să le iert.
Sunt eu, sunt pașii din noi.

Mă cheamă pământul, mi-e casă, mi-e glas,
Îi simt rădăcina crescând peste ani,
Oricât aş pleca, mă ține în pas,
Căci sunt costorit din urme de apoi.

Numele și prenumele elevului/ei: Macacin Alexandra Mihaela

Instituția de învățământ: Colegiul Național „Anastasescu”

Clasa a IX-a A Uman

Profesor coordonator: Dragnea Adrian

Număr de telefon elev: 0770750681

Număr de telefon profesor: 0764477935

Județul: Teleorman

Localitate: Roșiori de Vede

Corzi de inimă

Un buchet de raze presărat cu zahăr brun,
Luminează-n taină un suflet trist și bun.
Îmbrăcat în vise, florilor de crin le-a spus
Că trandafirii tăi din viața sa s-au scurs.

Se topește-n zori pe nori albi, ca un sărut,
Visul, un mister ce-a fost cerut, tăcut.
Pe dealuri goale, toamna cântă un refren,
Iubirea-i fumul zilelor ce-au fost și pier.

Iubiții toamnei, foști stăpâni ai verii,
Promite-i că o vei săruta la ceasul serii.
Îi culegi trandafiri cu spini să-i faci cunună,
Iubire, iarăși trece o altă lună...

Dar nu-i prea grea povara
Și inima așteaptă primăvara.

Dalie

Tu
Ești un fel de noapte înstelată
Din care nu aș vrea să-ți pierzi povești,
Un fel de floare exilată
Ce așteaptă seara să o privești.

Tăcut,
Viselor le lași loc de odihnă,
Iar mie o carte veche într-o valiză.
Iubești în liniște o scriitoare,
Eu vreau doar o altă toamnă trecătoare.

Tainic,
Te chem în gând
Și pleci la răsărit,
Lăsând, visând, iubind...

Desenat cu stele

Nu mă simt a lui
Promit să-ți aduc luna însoțită de stele,
Un câmp plin cu lalele și cei mai negri trandafiri.
Îți culeg spinii de pe brațe
Și-ți păstrez sângele pe batista mea albă.
Voi așeza soarele în spatele tău,
Pentru că tu strălucești mai tare decât orice corp luminos.
Pentru tine izgonesc vântul
Și aduc furtună în inimile celor ce ți-au dorit răul.
Mătur toamna din ochii mei căprui ca să te fac fericită.
Trandafirul tău ofilit va înflori în brațele tale
Și-ți va desena stele în jurul cicatricilor.
Dar tu nu o să te simți a mea.

Legământ cu țara

Te-ai născut sub un cer albastru divin,
Adăpost, speranță, tărie,
Că mami și tati se vor întoarce mâine
Și vezi galbenul soarelui peste coline,
Apoi spui: „Adu-i acasă, dragă Românie!”

Porți cumva roșu, măreța mea glie?
Mi-aș dori să-ți aduci aminte de mine.
În suflete tresaltă vechiul izvor,
Astăzi, deși n-ai crede, românii te-admiră cu dor.
S-ar întoarce acasă,
Căci sunt veșnic legați de tine și bătrânii Carpați.

Crezi că i-aș putea ierta, copile,
C-au plecat și te-au lăsat privind printre ruine?

De-ai ști tu, a mea Românie!
Au sperat că vei avea grijă de mine.
La ceas aniversar, îți cântăm din iubire,
Mami și tati îți doresc nemurire.

Elev: Ștefan Diana Maria

Scoala de proveniență: Colegiul National "Anastasescu"

Clasa: a IX-a A MI

Prof. Indrumator: Dragnea Adrian

Oamenii de hârtie

Printre pagini mi-am trăit viața,
Acolo știam că-mi este locul.
Când citeam, lumea dispărea,
Durerea amuțea,
Iar eu pluteam printre cuvinte.

Adevărul? Nici eu nu mai știu,
Doar un gol ce-n pieptul meu s-a-ntins.
Mii de emoții pierdute-n timp,
Uitându-se acolo, nechemate,
Ani de-a rândul, neînțelese.

Am trăit prin povești,
Am suferit pentru alții,
Am râs și am plâns pe file îngălbenite,
Dorindu-mi mereu să fiu acolo.

Magie și incantații,
Iubiri ce sfidează timpul,
Eroi ce sfărâmă întunericul,
Detectivi ce dezleagă taine,
Lumi țesute din vis și speranță...
Le cunosc pe toate.

Mi-aș dori o poveste dintr-o carte,
De când mă știu, am visat
Un tărâm al basmelor,

O poveste doar a mea

Poate tânjesc doar după un miraj,
Poate visez ce nu există?
Sau poate doar aş vrea s-ajung
La libertatea
Oamenilor de hârtie.

Nume: Zoltan Medeea Ioana
Clasa a IX-a B uman
Colegiul Național "Anastasescu"
Prof. Vaicăr Silvia

Soarele gol

Soarele gol răsare pe un cer rece,
Luminează lumea, dar nimic nu mișcă.
Orașele sunt tăcute, fără viață,
Iar oamenii privesc doar prin fereastră.

Roboți străbat drumuri fără dor,
Toți trăiesc singuri, fără vreun fior.
În jur e liniște, nu există zgomot,
Viața e un simplu, tăcut jurământ.

Pe planetă nu mai există culoare,
Doar umbre lungi, ce nu au vreo valoare.
Soarele e gol, fără niciun rost,
Iar lumea pare că a pierdut tot ce-a fost.

Agnus

Un miel stă în liniște, fără mișcare,
Privind în față cu ochi mari și goi.
Pe pâza albă, lumina străbate,
Și totul pare să fie mult mai greu.

El nu vorbește, dar ne arată durerea,
O jertfă tăcută în fața lumii.
În jurul său, umbrele se adună,
Și liniștea devine tot mai grea.

Pe obrajii lui nu sunt urme de lacrimi,
Doar o privire calmă, dar adâncă.
Și chiar dacă nimeni nu înțelege,

În el trăiește o poveste care doare.

Căci mielul nu fuge, nici nu se ascunde,
Rămâne acolo, pur și nevinovat.
Un simbol al jertfei, al celor care tac,
Un suflet curat, dar mereu supus.

Zei și Regi

Pe tronuri vechi,
Zei și regi se luptă, fără frică sau căință.
Fiecare își poartă povara tăcută,
Și toți își croiesc destinele în tăcere.

Lumea se schimbă, dar ei rămân nemișcați,
Cu chipuri înghețate în roadele vremii,
Căci fiecare pas e o alegere grea,
Iar fiecare bătălie lasă urme adânci în pământ.

Ei vorbesc despre putere și despre visuri,
Dar inima lor nu știe ce înseamnă iubirea.
În jurul lor, împărății se ridică și se prăbușesc,
Iar timpul nu iartă, nici nu se oprește vreodată.

Și totuși, într-un colț îndepărtat al lumii,
Un zeu în tăcere privește și așteaptă.
Un rege, în fața propriei singurătăți,
Căutând în înfrângere o cale spre mântuire.

Fata de pe Tatoonine

Pe Tatoonine, unde praful nu se oprește,
O fată privește cerul mare,
Cu ochii plini de întrebări și visuri,
Întrebându-se ce va fi dincolo de toate.

Soarele arde, dar ea nu se oprește,
Se simte mică, dar nu se lasă doborâtă,
În inima ei, o dorință aprinsă:
„Poate că într-o zi, voi găsi ceva mai mult.”

„Sunt doar eu și această lume pustie,”
Își spune în fiecare zi, dar nu dispăre speranța,
„Totuși, simt că undeva, departe,
Mă așteaptă ceva care mă va face să mă simt acasă.”

Nu are armură strălucitoare, nu are puteri,
Doar o inimă mare și o dorință puternică,

Dar visează la o viață mai bună,
La o lume unde să poată fi ea însăși.

Când noaptea coboară și liniștea o învăluie,
Ea știe că visurile ei nu sunt doar iluzie,
Că undeva, în universul mare,
Există loc pentru fata de pe Tatoonine.